

1

Jimmy

Heart's Bend, Tennessee
Juli 1948

Jimmy's levensreis begon met een foto. Van twee meisjes die stonden naast een slanke bruid met een boeket bloemen in haar hand en de schaduw van een stenen kapel die over hun gezichten viel.

'Mijn nichtjes.' Clem zuchtte diep en maakte het zich gemakkelijk op het splinternieuwe bankstel van het gezin. 'Uit Engeland.'

'Allemaal?' Jimmy bleef staan waar hij stond, nadat Clem hem de foto had gegeven.

'Nee, houd op, zeg! Alleen de twee bloemenmeisjes, of bruidmeisjes, of hoe je die dan ook noemt. *Die* komen bij ons wonen.' Clem, met zijn donkere haar in korte, militaire stijl geschoren, floot zacht en liet zich in de kussens zakken die op de bank lagen. 'Als ze alle drie bij ons kwamen wonen, zou ik moeten verhuizen. En je weet dat mama haar kleine jongen niet kan missen.'

Jimmy's ogen werden vochtig en hij knipperde snel. Hij was te oud voor tranen. Hij schraapte zijn keel en zei toen: 'Ze zou je achterna komen.'

'Denk je?' Clem trok een gezicht, maar Jimmy wist dat hun grapje aan de waarheid grensde. Clem was nu zijn moeders *enige* jongen. Zijn oudste broer Ted had een week na zijn twintigste verjaardag de dood gevonden op Iwo Jima en het gezin was nooit meer de oude geworden.

Hoewel er meer dan drie jaar was verstreken sinds het telegram was gekomen, resoneerde in Jimmy's ziel nog steeds het gejammer van mevrouw Clemson, zoals dat geklonken had op het moment dat haar man het slechte nieuws voorlas. Iedereen in Heart's Bend had van Ted gehouden, en dat was niet overdreven. Echt *iedereen*. Het hele dorp lag stil voor zijn herdenkingsdienst.

Jimmy draaide zich met een ruk om, wierp een blik op de trap en beeldde zich even in dat hij de dreunende voetstappen van de man hoorde.

'Kom op, stelletje lulakken, laten we een wedstrijdje spelen. Jims, blijf je eten? Ma, kun je een extra bord op tafel zetten?'

'Maar wat moet je?' Clems vraag bracht Jimmy terug naar het heden. 'Ze zijn in de oorlog alles kwijtgeraakt. Hun ouders, hun huis...'

O, ja. De nichtjes. Jimmy keek nog eens naar de foto. 'Zijn het wezen?' Medeleven vulde zijn binnenste.

'Ja, en ze komen nu hier wonen.' Clem boog zich naar de radio toe en zette hem harder. De fluwelen stem van Doris Day gaf extra glans aan het zonlicht.

Gonna take a sentimental journey, to renew old memories.

'Maar waarom laat je me dit eigenlijk zien?' Jimmy hield de foto omhoog. Lag er misschien meer in dan hij zo op het eerste gezicht zag? 'Zou best leuk zijn, Clem, om een paar kinderen te hebben rondlopen. Dan is het hier niet meer zo...' *Eenzaam*, wilde hij zeggen, maar dat klonk zo triest. En als Jimmy ergens vertrouwd mee was, was het wel met eenzaamheid: de holle schaduwen van een donker huis, de kilte van een koude keuken, de oorverdovende stilte.

'Eenzaam?' Clem wuifde met een hand naar Jimmy. 'Waar heb je het over? Ik heb het hier juist helemaal voor elkaar, de hele bovenverdieping voor mezelf.' Hij gebaarde nu naar de trap. 'En nu krijg ik er een paar van die meiden bij die hun kousen en daarpraat-je-niet-overs in de badkamer – *mijn* badkamer – laten slingeren, en die ook nog eens de wastafel onder hun poeder en rouge smeren.'

‘Doen meiden dat?’

Clem leunde naar voren en wees met een duim over zijn schouder naar de burens. ‘Bradley heeft me alles over het hebben van zussen verteld.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Net op het moment dat we dachten dat de oorlog voorbij was en alles weer een beetje normaal werd, trekken er *meiden* bij ons in.’

‘En wat dan nog? Misschien bakken ze wel lekkere dingen, of zo. En ik wed dat zij de afwas doen en schoonmaken.’ Dat was tenminste wat hij had gehoord over vrouwen in huis. Maar in het mannenhuishouden van Westbrook deed Jimmy de meeste ‘meidenklusjes’.

‘Ik doe maar al te graag de afwas als ik daarmee de bovenverdieping voor mezelf zou mogen houden.’ Clem wendde zijn hoofd af en er verscheen een vochtige glans in zijn ogen.

‘Ik zou ook niet willen dat iemand Teds plaats innam, als ik jou was,’ zei Jimmy zacht, en na een laatste blik op de nichtjes gaf hij de foto aan Clem.

Clem pakte hem aan en veegde met de rug van zijn hand over zijn ogen, waarna hij de foto met een afkeurende blik op de salontafel wierp.

‘Ik mis hem nog steeds.’

‘Ja. Ik ook.’

Maar Jimmy had diep vanbinnen het gevoel dat Albert ‘Clem’ Clemson, zijn beste vriend sinds de tweede klas van miss Tuttle, het mis had waar het die meisjes betrof. Ze waren speciaal. Hij wist niet hoe of wat, maar wel dat ze meer waren dan poeder strooiende ongemakken.

En trouwens, ze waren *knap*. Vooral die rechtse, met haar lieve, hartvormige gezicht en haar hoofd vol krullen.

Jimmy herkende de blik in haar ogen, zoals ze vanuit de schaduw naar de fotograaf keek. Het was de trieste blik om het verlies van je ouders. En hij wist maar al te goed hoe dat voelde.

‘Drie keer raden wat er gebeurt als zij moeten helpen in het huishouden. Dan laat pa me langer helpen in de winkel.’ Clem spande zijn kaakspieren en liet niet toe dat Jimmy het onderwerp

liet rusten. ‘Had ik je al verteld dat hij op het punt staat om in Ashland City zijn derde winkel te openen?’

‘Hoe heet ze?’ De woorden rolden zonder dat Jimmy het wilde over zijn lippen, maar ze waren er al uit, voordat hij het in de gaten had, en bleven in de lucht hangen. Hij liet zich op de veelgebruikte, gemakkelijke leren stoel van mevrouw Clemson ploffen, terwijl het beeld van het meisje met de krullen en haar lieve blik zijn binnenste verwarmde en verwarde.

‘De winkel?’ Clem stak zijn onderlip iets naar voren. ‘Vind jij dat dat een *zij* is?’

‘Nee...’ Jimmy grimaste en zijn gezicht vertrok. ‘De nichtjes.’ Het viel niet mee om onverschillig over te komen wanneer je hart overuren draait en je stem onvast maakt.

‘Welke?’ Clem pakte de foto weer van de salontafel en keek Jimmy toen enkele momenten lang aan.

Jimmy sloeg zijn ogen neer en was bang dat hij door de mand was gevallen. Hij voelde zijn wangen rood worden. Als Clem hun vrienden ooit vertelde dat...

‘Eh... allebei.’ Hij schraapte zijn keel en stond op. ‘Alle mensen, wat is het hier warm.’ Jimmy wierp een blik op het raam, waardoor een zomers zonlicht naar binnen viel.

‘Geen idee hoe ze heten, maar dat maakt ook niet uit.’ Clem veerde overeind en greep naar de langwerpige bal die tussen de bank en het hoektafeltje zat geklemd. ‘Laten we een wedstrijdje spelen. We moeten oefenen.’

‘Weet jij niet eens hoe je eigen nichtjes heten?’

Jimmy had één nichtje, April Raney, die tegenwoordig colleges volgde. Zij was de enige die ook maar een beetje in de buurt van een zusje kwam. Hij mocht haar erg graag en elk jaar spaarde hij wat geld bij elkaar om een verjaardags- en een kerstcadeautje voor haar te kopen.

‘Waarom zou ik hun namen moeten kennen? Ik heb hen nog nooit ontmoet. Hun moeder is... *was* de zus van mijn moeder, maar die hebben elkaar de afgelopen twintig jaar slechts eenmaal gezien, toen mijn moeder naar Engeland ging.’ Clem gooide de

bal van de ene hand naar de andere en weer terug, en deed toen net alsof hij hem naar Jimmy gooide. ‘Mijn moeder zei dat ze bij ons in de klas komen.’

‘Is het een tweeling?’ Jimmy boog voorover en keek met half dichtgeknepen ogen naar de twee bruidsmisjes op de foto, hoewel hij voornamelijk was geïnteresseerd in het meisje met de krullen. Hij pakte de foto uit Clems handen en draaide hem om. Misschien stond haar naam op de achterkant. Maar nee, daar stond alleen een datum. *Mei '48*.

‘Nee, geen tweeling. Zoveel weet ik wel. Maar ze zitten wel in dezelfde klas. Het had iets met de oorlog te maken en dat ze naar het platteland waren gebracht, zodat ze fatsoenlijk te eten zouden krijgen. En toen verloren ze hun ouders.’ Clem gooide de bal omhoog en sprong op om hem weer te vangen. Toen hij de bal weer in zijn handen had, liep hij naar de deur. ‘Kom op, Westbrook. Ik zal Bradley even roepen en dan halen we Spice onderweg wel op.’

‘Ik kom er aan.’ Jimmy liet de foto op tafel vallen en voelde toen hoe een briesje door het open raam naar binnen woei. Het stukje glanzende papier gleed over het gladde oppervlak van de salontafel in de richting van mevrouw Clemsons verzameling oude edities van de *Saturday Evening Post*.

Je kunt me niet snel genoeg hier zijn...

Buiten gaf Clem een tik tegen de balken van het afdak, waarna hij met de bal onder zijn andere arm geklemd van de veranda sprong. ‘Bradley Green! We gaan een wedstrijdje spelen. We moeten flink oefenen, als we in het eerste team terecht willen komen. Laten we gaan. Ik moet vanmiddag werken, dus het is nu of nooit.’

Jimmy volgde hem de veranda af en probeerde de vreemde gevoelens, die ergens in zijn borst bleven hangen, kwijt te raken. *Houd op! Het is maar een foto*. Maar hoe het ook was, dat nichtje van Clem wekte bij hem het verlangen om haar te omhelzen, te beschermen. Hij had altijd tegen zichzelf gezegd dat hij zich niet gek zou laten maken door een meisje, want hij had geleerd dat vrouwen alle drukte niet waard waren.

Zijn vader had meer dan eens duidelijk gemaakt dat een vrouw liefhebben voor een hoop problemen zorgde. En zijn vader was een grote kerel die nergens bang voor was en iedereen de waarheid vertelde.

En wat wist Jimmy nou helemaal van meisjes? Niets. Buiten Nana en April had hij totaal geen ervaring met vrouwen.

Bradley kwam zijn huis uit hinken en bleef op de veranda even staan om zijn veters te strikken. 'Ik heb Spice al gebeld,' zei hij.

En inderdaad, aan de andere kant van de straat, drie huizen verder, haastte Spice Keating zich naar buiten. Zijn vader was een zuipschuit en een beetje grof, maar Spice was aardig en had altijd een lach op zijn gezicht.

Jimmy wist niet hoe hij dat voor elkaar kreeg.

'De coach zei dat we op school konden trainen, als we maar beloofden dat we de grasmat heel zouden houden,' zei Clem, voordat hij achteruitliep en de bal naar Jimmy gooide.

Maar Jimmy greep mis. De bal glipte tussen zijn handen door en stuiterde op de stoep.

'Westbrook, ga je dit najaar ook zo spelen?'

'Houd je mond, Clem.' Geïrriteerd raapte Jimmy de bal op, rende een stukje verder en smeed hem terug naar zijn quarterback. 'Gooi nog eens en dan vang ik hem.'

Zie je nou wat je van meisjes kreeg? Hij was nu al afgeleid en hij had haar nog niet eens ontmoet. Dat was het probleem met meisjes. Ze konden een jongen op alle mogelijke manieren in de war brengen. Hem vernederen.

'Hé, jongens,' zei Jimmy op plagerige toon. 'Er komen twee nichtjes van Clem bij hem wonen.'

'Nichtjes? Wat voor soort grieten zijn het?'

'Westbrook, jij met je grote mond.' Clem smeed de bal naar Jimmy.

'Ach, wat maakt het uit? Ze zouden er vroeg of laat toch achter komen.' Jimmy ving de bal en dook tegen Spice aan. 'Wat bedoel je met "wat voor soort grieten"? Zijn er meer soorten, dan?'

'Ja, natuurlijk. Knap en lelijk.' Spice lachte en bewoog behendig

om Jimmy heen, in een poging de bal te pakken te krijgen. Op zijn gezicht verscheen een grijns en zijn donkere haar viel over zijn ogen. ‘Dus wat zijn ze, knap of lelijk?’

‘Ja, Jimmy?’ echode Clem. ‘Wat vind jij?’

‘Het zijn jouw nichtjes.’ Jimmy gooide de bal naar Bradley, die hem vervolgens liet vallen.

‘Precies.’ Clem raapte de bal op. Hij draaide hem rond in zijn handen en haalde uit om te gooien, waarbij hij mevrouw Grove, die juist in haar grote, nieuwe Cadillac de bocht omkwam, maar net miste. ‘En dat is dan ook de reden waarom je dit niet aan mij moet vragen.’

‘Mooie auto, mevrouw Grove,’ riep Spice. Jong of oud, iedereen liet hij zijn charmes zien. ‘Hoe dan ook, we zouden hier wel wat nieuwe meisjes kunnen gebruiken – *knappe* meisjes.’ Hij wierp een blik op de oprit van mevrouw Grove. ‘En jonge.’

‘Nou, als je eens ophoudt met verliefd worden en ze weer aan de kant schuiven, zou je meer keuze overhouden.’ Jimmy zette een sprintje in voor Clems pass en ving de bal, terwijl hij de woede, die altijd opborrelde in Spice’ bijzijn, weer omhoog voelde komen. Goed, ze waren vrienden, maar vorig jaar had Spice iets gedaan, wat Jimmy hem nog steeds niet vergeven had. Spice wist dat Jimmy verliefd was op Rebekah Gunter, maar ging niettemin meteen op haar af, al was hij absoluut niet van plan om ooit een serieuze relatie met haar te beginnen. De liefde was voor hem niet meer dan een spelletje.

‘Loop niet zo te mokken, Westbrook. Jij weet net zo goed als ik dat je het lef niet had om Beka mee uit te vragen.’

‘Dat neem je terug, Keating.’ Jimmy gaf hem een harde duw.

‘Zie je nou wel, meisjes zorgen alleen maar voor problemen.’ Clem ging tussen de twee in staan en bewoog de bal heen en weer. ‘En nu even concentreren. We moeten het komende seizoen zien te winnen. Herinneren jullie je die tailback van Memphis nog, die vorig jaar door onze D-line heen rende? Ik hoorde pas nog dat hij in het voorjaar met bankdrukken honderdvijfendertig kilo deed.’

Bradley kreunde. Hij zat in de verdediging.

‘Inderdaad. Er is dus werk aan de winkel.’ Clem sprintte naar voren, draaide zich vliegensvlug om en smeed de bal met een hoge boog naar Jimmy.

Man, wat kon die kerel gooien! Jimmy keek bewonderend naar Clem en ving de bal, waarbij hij Bradley bijna ondersteboven rende.

Als alles volgens plan verliep, zou Clem als quarterback beginnen en Jimmy als halfback. Ze waren nog junioren, maar wel de beste die er te vinden waren; althans, dat hoopten ze.

Op dat moment priemde de zon tussen de wolken door en kreeg Jimmy het footballveld in het oog. Hij sprintte met de bal onder zijn arm weg en sneed een stuk af via de achtertuin van mevrouw Whitaker, waar Spice de kat van de oude dame een boom in joeg. Clem kwam vlak achter hem aan, Spice en Bradley deden iets rustiger aan.

De eindzone kwam steeds dichterbij en het volgende moment passeerde Jimmy de doellijn, waarna hij de bal tegen de grond sloeg.

Ja, dit had hij nodig om zijn hoofd weer helder te krijgen. Op het veld zijn. Uitkijken naar het nieuwe seizoen. Zich concentreren op zijn doelpunten.

Zijn vader keek vol verwachting uit naar het seizoen dat zijn zoon zou beginnen en Jimmy wilde hem niet teleurstellen. Hij hield ervan om tegen de andere mannen op zijn werk op te scheppen over het footballtalent van zijn zoon.

Jimmy zou ervoor zorgen dat zijn vader trots op hem kon zijn. Hij zou niet toestaan dat een meisje hem uit zijn concentratie zou halen.

Maar toen hij achter Clem ging staan voor het eerste oefenwedstrijdje, bonkte zijn hart in zijn oren en dat was niet van het sprintje naar de doellijn. Het kwam door het gezicht van het meisje op de foto.

2

Taylor

Brooklyn Heights, New York
16 september 2015

Taylor keek verrast op toen ze de sleutel in het slot hoorde om-
draaien. Jack was thuis.

Haar ogen, die moe waren van het staren naar haar computer-
scherm, pasten zich als vanzelf aan aan de donkere schaduwen in
hun appartement op de vierde verdieping.

‘Luister, Hops, het is een grandioze campagne. Laten we ge-
woon die presentatie maken en kijken wat ze zeggen.’ Jack liep
het appartement door en hield zijn telefoon tussen zijn schouder
en zijn oor geklemd.

‘Hoi,’ zei Taylor, en ze haalde haar hand door haar haar. Haar
rug deed pijn van het lange zitten en nu haar echtgenoot thuis
was, wilde ze graag wat aandacht van hem.

Echtgenoot. Zes maanden was ze nu getrouwd en nog steeds
klonk het woord haar vreemd in de oren.

Zonder zelfs maar even stil te staan of in haar richting te kijken,
liep Jack door naar de slaapkamer. Zijn laptoptas hing over zijn
schouder en zijn brede, gespierde aanwezigheid en zelfvertrouwen
leken het zwak verlichte appartement lichter te maken.

Taylor zonk terug op haar stoel en de pijn in haar spieren leek
door te trekken naar haar hart. Als hij haar hier niet wilde heb-
ben, waarom had hij haar dan ten huwelijk gevraagd?

En een vraag die zich nog meer op de voorgrond drong: waarom had ze ja gezegd?

Haar vingers lagen op haar toetsenbord en haar blik viel op haar trouwring, een platina symbool van hun verbintenis, die glansde in het licht van de bureaulamp.

In het begin had ze het wel prettig gevonden dat alles er een beetje vrij en losjes aan toe ging. Hun stormachtige romance had haar op een roze wolk doen zitten en ze wenste met heel haar hart dat het zo zou zijn gebleven.

Maar na hun abrupte huwelijksvoltrekking in Martha's Vineyard daalde ze langzaam weer terug naar de aarde en liet ze de wolken ver achter zich. De seizoenen gingen in elkaar over – het voorjaar werd zomer en de zomer maakte plaats voor de herfst – en Taylor voelde dat hun verliefdheid begon weg te ebben.

Ze hadden de laatste tijd nogal eens ruzie, wat meestal om geld draaide. Zij vond dat hij te veel uitgaf. Hij gaf haar dan terug dat ze gierig was. Maar hij had meer schoenen dan zij en zijn kleren namen twee derde van hun kledingkast en een hele ladekast in beslag.

Met een zucht wierp Taylor zich weer op de foto die ze aan het bewerken was. Het was nota bene een trouwjurk, die ze voor een nieuwe ontwerper had gefotografeerd. De foto's moesten morgen klaar zijn.

Het fotoshoppen was een heel karwei geweest. Alle jurken hadden vuil op de zoom, omdat ze de fotosessie buiten hadden gedaan. De afgelopen tien uur had ze in alle foto's highlights afgezwakt en schaduwen opgetrokken, storende factoren uit de omgeving weggewerkt, de huid van de modellen geperfectioneerd, verkeerde vouwen uit jurken bijgewerkt en uiteindelijk alle spikkels op de foto's, die waren ontstaan doordat er stofjes op de lens of de sensor waren terechtgekomen, voorzichtig verwijderd.

Maar een paar seconden nadat Taylor de draad weer had opgepakt, was ze haar concentratie alweer kwijt. Ze leunde achterover en keek hoe laat het was. Tien uur.

‘Jack, heb je trek?’ riep ze naar de slaapkamer, waarna ze afwachgend luisterde.

Ze had aan het einde van de middag haar rammelende maag genegeerd en gewoon doorgewerkt, omdat ze deze opdracht graag wilde afmaken.

Als ze haar portfolio als commercieel fotograaf wilde uitbreiden, moest ze uitstekend werk leveren en ook nog eens op tijd.

‘Jack?’

De deur van de inloopkast klikte dicht, maar verder kwam er geen reactie. Goed, maar weer aan het werk dan. Nog drie jurken te gaan en dan was ze klaar.

Taylor haalde diep adem, boog zich naar voren en dwong zichzelf om aan de slag te gaan.

Kort nadat ze met Jack was getrouwd, kreeg ze haar eerste commerciële klant: Melinda House, van Melinda House Weddings, een Europees ontwerpster die beroemd was geworden, doordat ze de groothertogin van Hessenberg, prinses Regina, had gekleed.

Jack Forester en Melinda House in een en dezelfde maand? Ongelooflijk gewoon. Een droom.

‘Wat ben je aan het doen?’ Jack kwam de kamer binnen. Met een plof liet hij zich op de bank zakken en greep naar de afstandsbediening van de televisie. Hij had zijn basketbalsportbroek en zijn oversized Ohio State National Championship-shirt al aan om te gaan sporten.

‘Aan het werk...’ Geen kus. Geen vriendelijk hallo. Geen intense blik, zoals vroeger; een half jaar geleden voelde aan als lang geleden. ‘Heb je trek?’

‘Nee, ik heb op mijn werk al gegeten. Is dat die opdracht van Melinda House?’

‘Ja, en het is nogal een werk. De zomen zijn vuil. Ik had al tegen haar gezegd dat dat zou gebeuren, maar ze wilde de shoot per se buiten doen.’ Wat Taylor en haar assistente, Addison, een vermoeiend maar interessant tochtje door de stad had opgeleverd.

‘Trouwens, Keri stuurde me vandaag nog een berichtje. Ze vroeg zich af of je de foto’s van haar bruiloft al af had.’

‘Maar waarom stuurt ze *jou* dan een berichtje? Ze heeft mijn nummer.’ Taylor wierp zich met hernieuwde energie op de afbeelding op haar scherm. Waarom gebruikte Keri Jack onnodig als tussenpersoon?

‘Rustig maar. Ik vraag het alleen maar.’

‘Ik heb eind van de maand tegen haar gezegd.’ *Eind van de maand...* Al zeker honderd keer.

‘Oké. Maar stuur haar dan even een berichtje of een mailtje. Ze kan niet wachten tot die foto’s klaar zijn en ik kan het haar niet kwalijk nemen.’

‘Dat is zo. Een vrouw heeft het recht om helemaal weg te zijn van haar bruiloft.’

De enige foto’s die zij van haar bruiloft had, waren door de ambtenaar van de burgerlijke stand met haar eigen iPhone gemaakt, toen ze de gelofte aflegden. Ze had er zelfs niet eens aan gedacht om haar Canon mee te nemen naar haar trouwerij.

Dat onderstreepte alleen maar hoe hoteldebotel ze van Jack was. Giechelig. Vergeetachtig. Spontaan.

Ze had Keri’s bruiloft liever niet gefotografeerd, omdat ze er niets aan had voor haar portfolio, maar Keri was een vriendin van Jack, een voormalige cliënt en waarschijnlijk een ex-vriendin, hoewel Taylor van dat laatste niet helemaal zeker was. Maar ze zou hoe dan ook vrijwel alles voor Jack doen.

Zelfs met hem trouwen, hoewel ze eigenlijk helemaal niet in het huwelijk geloofde.

Hij was haar zwakke plek. Haar schoenenuitverkoop, haar melkchocolade, haar ijsje op een warme zomerdag, haar verliefdheid van de middelbare school die tot leven was gekomen.

Ze wist niet eens dat hij in Manhattan was tot die koude middag in januari, toen ze letterlijk tegen hem op botste, op het moment dat ze op de kruising van Madison en 67th de hoek om kwam. Ze had net een opdracht afgerond en vond even snuffelen bij Tony Burch een beloning die ze wel had verdiend.

Niet dat ze het geld had om bij Tony Burch inkopen te gaan doen, maar rondkijken en dromen kon geen kwaad. En als extra beloning zou ze op weg terug naar huis een café latte nemen.

Maar in plaats daarvan had ze Jack ontdekt en dat was veel beter dan staan dromen voor een rek met kleding die ze zich toch niet kon veroorloven. Taylor ging iets rechter op zitten. Dromen van kleding die boven haar budget uitging, had plaatsgemaakt voor dromen over een man, die ze zich niet kon veroorloven. Maar om de een of andere reden was haar emotionele bank bereid om te investeren in Jack Forester.

‘Hé, hallo’, daar was het mee begonnen. Twee vrienden uit Heart’s Bend, in Tennessee, die elkaar in de Big Apple tegenkwamen.

Toen kwam er een dinertje, gevolgd door een lunch en nog een diner. Acht weken later fluisterde hij op een strand bij Martha’s Vineyard drie verbijsterende woorden in haar oor: trouw met me. Ze aarzelde niet en haalde ook niet diep adem om even na te denken. ‘Graag.’

Moe klikte Taylor haar laptop dicht. Ze zou de overgebleven foto’s morgenochtend wel afmaken en dan zouden ze nog steeds op tijd bij Melinda zijn; met zulke vermoeide ogen als ze nu had, zou ze niets meer gedaan krijgen. ‘Ga je weer weg?’

Jack wierp haar een korte, scherpe blik toe en richtte zijn aandacht toen weer op de televisie, waar een of ander programma van SportsCenter te zien was. ‘Ja. Aaron belde. Hij wilde gaan basketballen.’

‘Nu nog?’

‘Het is een lange dag geweest. Ik moet even wat energie kwijt. Hops is in alle staten over die FRESH Water-cliënt.’

Jack was een nieuwe ster aan het New Yorkse advertentiefirma-ment. *Ad Age* noemde hem de ‘charmeur’. Zijn werk aan een Super Bowl-reclame had het bedrijf waarvoor hij werkte hun eerste CLIO Award opgeleverd.

‘Wat is er dan met FRESH Water?’

Ze had gehoopt dat Jack ervoor zou zorgen dat ze de FRESH-

fotoshoot voor haar rekening mocht nemen. Maar zijn baas, Hops Williams, zag dat helemaal niet zitten. Het maakte niet uit hoe goed Taylor was, of hoe goedkoop – telde gratis ook? – hij vond de gedachte dat de vrouw van een werknemer aan een van hun opdrachten zou meewerken geen goed idee.

‘Niets. Ik probeer het gewoon van verschillende kanten te benaderen.’

Niets? Zo voelde het anders niet. ‘Hops die in alle staten is om niets?’

‘Taylor...’ Jack stond op en liep naar de keuken. ‘Het zijn gewoon zaken.’ Hij trok de koelkast met een ruk open.

Ze voelde het maar al te goed aan, een teken dat hun relatie op sterven na dood was. In het begin hadden ze samen in bed gelegen, hun armen en benen in elkaar verstrengeld, terwijl ze over hun werk praatten, hun dromen, de grappige stukjes van Jimmy Fallon en ten slotte vielen ze in elkaars armen in slaap. Maar nu gingen ze op verschillende tijden naar bed. Jack zei niets meer over zijn werk en als Taylor even terugging in de tijd, was het al een tijdje geleden dat ze... nou ja, *verstrengeld* waren geweest.

‘Hoe gaat het met de baby van Aaron?’

Jack draaide de dop van een fles water, terwijl hij terugliep naar de bank en produceerde een zacht lachje. ‘Waarom denk je dat hij zo laat nog wil gaan basketballen? Hij moet de spanning kwijt. Ik vermoed dat dat ding kolieken heeft of tandjes krijgt of iets dergelijks.’

Dat ‘ding’? Een van hun gesprekken die in een storm eindigde, ging over het aantal kinderen dat ze wilden, *als* ze die al wilden. Buiten zijn standaardreactie ‘niet nu’ had Taylor er eigenlijk geen idee van hoe Jack over een gezin dacht.

Behalve dan dat hij het gezin waaruit hij voortkwam, verwenste.

Taylor bestudeerde hem en haar hartslag versnelde. Hoe ze ook probeerde om een realistisch beeld van haar huwelijk te krijgen, ze was nog steeds weg van Jack. Die lastige, peinzende, *verrukkelijke* jongen van de middelbare school, die ergens een buitenbeentje was geweest, maar die tegelijkertijd uitblonk in alles. Om

de een of andere onbekende, verontrustende reden verlangde ze ernaar om zijn aandacht te trekken en vast te houden. Wilde ze ervoor te zorgen dat hij naar haar glimlachte, *vanwege* haar, *alleen* voor haar. Hoopte ze in zijn ogen te zien dat ze iets voor hem betekende, zijn leven compleet maakte.

‘Waarom doe je dat nou?’ vroeg ze plompverloren.

Jack wierp haar een vragende blik toe. ‘Waarom doe ik *wat*?’

‘Perfect zijn.’

‘Perfect?’ Hij trok een gezicht en nam een slok van zijn water. ‘Je bedoelt buiten dat ik te veel geld uitgeef?’

‘Jack, ik –’

‘Ik mag dan vastberaden, doelgericht en misschien een *perfectionist* zijn, maar ik ben verre van perfect.’ Een volgende slok. ‘Voor mijn vijfenveertigste staat perfect zijn nog niet op mijn bucketlist.’ Zijn knipoog en grijns overspoelden Taylor met een warmte die naar meer deed verlangen. ‘Dus relax.’

Onder de kracht en het zelfvertrouwen ving Taylor een glimp op van de jongen uit Heart’s Bend die met onbekende problemen uit het verleden worstelde. Hij had al zijn bekwaamheden en zijn unieke talent gebruikt om aan zichzelf te sleutelen, maar Taylor was er nog steeds niet uit of hij er beter van werd, of dat het hem alleen maar meer verwondde.

Was zijn impulsieve huwelijksaanzoek niet meer dan een pleister op de wond geweest? Een zoveelste manier om zijn pijn te vergeten? Waren ze te gretig geweest? Voortgedreven door lust of iets dergelijks? Waren ze wel goed bij hun hoofd geweest?

Jack kon elke vrouw krijgen die hij wilde hebben – met een streep onder *elke*. Modellen. Actrices. Schoonheidskoninginnen. Ze had gezien met wie hij allemaal bevriend was op Facebook. Dus waarom had hij haar uitgekozen? Een alledaagse fotograaf. En dan ook nog uit hun dorpje?

Jack liep weer naar de koelkast en keek in een doosje met restjes Chinees. ‘Hebben we nog iets anders te eten dan nasi van drie dagen oud?’ Met een boog mikte hij de kartonnen verpakking in de vuilnisbak.

‘Ik dacht dat je geen honger had.’ Taylor hield haar stem in bedwang en probeerde niet beschuldigend te klinken.

‘Ik ben van gedachten veranderd.’ Hij keek haar aan. ‘Tss, hebben we een koelkast van vijftienhonderd dollar en alleen maar restjes.’

‘Er is melk,’ zei ze, terwijl ze naar de bank liep en plaatsnam naast de plek waar hij zojuist had gezeten. ‘En muesli.’

‘Muesli?’ Zijn diepe zucht irriteerde haar.

‘Wat?’

‘Nou, gewoon... Jij bent de hele dag hier. Thuis. Ik dacht dat jij het eten zou regelen, de keuken... het avondeten.’

‘Het eten regelen?’

‘Je begrijpt best wat ik bedoel.’

‘Nee, dat begrijp ik niet.’

‘Jij bent... nou ja, gewoon thuis.’

‘Ik ben niet *gewoon* thuis, Jack. Ik werk.’ Ze gebaarde naar haar geïntegreerde kantoortje in de hoek van hun appartement. Er was niet veel ruimte, maar ze had een geweldig uitzicht over de East River en het zuidelijke gedeelte van Manhattan.

‘Prima, maar kunnen we dit ding dan tenminste af en toe uitbaggeren?’ Met veel gebaar verhuisde hij het volgende kartonetje Chinees naar de vuilnisbak en knalde toen de koelkastdeur dicht.

‘Ga je gang, Jack.’ Taylor greep naar de afstandsbediening en zapte naar een ander net. Ze was het goed zat. Hij was de hele dag weg, kwam binnen zonder boe of bah te zeggen, verkleedde zich om te gaan basketballen en begon dan ook nog eens tegen haar te zeuren over de etensrestjes.

Wat was er om half elf ’s avonds op televisie? Iets grappigs...

‘Trouwens, wat is er opeens mis met die restjes?’ vroeg ze. ‘Ik wilde dat spul twee dagen geleden al weggooien, maar toen zei jij dat we het moesten bewaren.’ Ze stuitte op een herhaling van een serie uit de jaren tachtig. ‘Dus eet maar lekker op, Jack.’

Hij sloeg zijn armen over elkaar en leunde tegen het aanrecht.

‘Wat ik wil zeggen, Taylor, is dat de keuken zo’n beetje jouw domein is.’

‘Mijn *domein*? En wat is jouw taak dan? Mij vertellen wat ik moet doen? Ik maak al schoon, ik doe de was, ik haal boodschappen en doe ook nog allerlei andere klusjes.’

‘Jij bent flexibeler met je tijd dan ik.’

‘Dat is niet waar, Jack. Ik heb het net zo druk als jij en ik heb geen groot bedrijf dat achter me staat. Als ik geen opdrachten krijg, moet ik ze gaan zoeken. En wanneer ik eenmaal een opdracht binnen heb, moet ik een studio gaan boeken, de apparatuur huren, afspraken maken en de hele boel bij elkaar organiseren. En dan moet ik ook nog onderzoek doen, zonder assistenten die me daarbij helpen.’

‘En hoe noem je Addison dan? Dat is een assistente. Daarbij heb ik ermee ingestemd dat we haar uit het huishoudbudget betalen.’

‘Zei de man met vijftientig paar schoenen.’

‘Wat hebben mijn schoenen daar nou weer mee te maken?’

‘Je schoenen, je uitgavenpatroon... En dan loop je te zeuren, omdat ik een beetje geld wilde om een assistente in te huren.’

‘En assisteert ze je eigenlijk wel? Waarom zit jij die foto’s van Melinda House te bewerken, in plaats van Addison?’

‘Ze is daar niet goed in. Nog niet, tenminste.’

‘Zoek dan iemand die er *wel* goed in is.’

‘Wat? Nee. Ze is georganiseerd en goed in de details. Ze houdt mij op de rails.’

Ze was hier te moe voor en ze was deze vicieuze cirkel zat. *Die ben jij zat en die ben ik zat*. Hoe kregen ze het weer voor elkaar? En dan met een paar korte zinnestjes?

Jack trok een lade open en toen nog een, en schoof de inhoud nadrukkelijk in het rond, waarbij hij haar om de paar seconden met die blauwe ogen van hem een zijdelingse blik toewierp. ‘Hebben we geen pen en papier in dit huis?’

Taylor wees naar het bakje bij de telefoon. ‘Wat ben je van plan?’